

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

67. உறுதியுரை

(விருத்தக்கலித்துறை)

* பண்: கௌசிகம் (பைரவி)

திருச்சிற்றம்பலம்

---

*வாழ்க வந்தணர்-என்னும் தேவாரத்தில் 4-12-ஆம் திருப்பாடல்களின் பண்.

Devaram

பொது (Sambandar)

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

4th & 5th Songs:

ஆட்பா லவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதி மாண்பும்
கேட்பான் புகிலள வில்லை கிளக்க வேண்டா
கோட்பா லனவும் வினையுங் குறுகாமை யெந்தை
தாட்பால் வணங்கித் தலைநின் றிவைகேட்க தக்கார்.

ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னெங்கள் சோதி
மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கண் மிக்கீரிறையே வந்து சார்மின்களே.

நான் மறை வாழ்வந்தவராகிய புகலிவேந்தர் பஞ்சவன் நாட்டுளோர்க்கு நன்னெறி
காட்ட வந்தவர் ஆதலின் சின்னங்கள் ஒலிக்க வையையாற்றின் கரையை
மருவினார் . பருவ மகளிர் உள்ளம் தம் பதியிடத்தில் விரைந்து செல்லும்
ஆறுபோல , அவ்வாறும் தன் பதியான கடலை நோக்கி விரைந்து ஓடுகின்றது .
அரசன் , ஆளுடைய பிள்ளையாரையும் அமணரையும் ` ஆற்றில் அவரவர் ஏட்டை

விடுக ` என்றான் . அமணர் விட்ட ஏடு ` அத்திநாத்தி ` என்பதைக் கொண்டது .
அது இரண்டாவதாயுள்ள நாத்தியை வெள்ளத்தில் காட்டிற்று . அமணர்
வெட்கத்துடன் பிள்ளையாரது திருஞானப் பாடலை விடச்சொல்லினர் . தேசுடைப்
பிள்ளையார் பாசரம் பாடலுற்றார் . அதுவே இத்திருப்பதிகம் . இப்பதிகத்துக்குச்
சேக்கிழார் பெருமான் விளக்கியருளிய உரைக்குறிப்பே போற்றப்பெறுகிறது .

Ramana Sannidhi Murai

721. வெருக்கொளாது அன்பின் விழைந்து ஆருயிர் மல்க ஞான
அருக்கனாய் என்றும் அகக்காரிருள் செற்று நின்றான்
ஒருக்கமாய் உள்ளம்உடையான் ஒளி ஓர்ந்து வாழ்மின்
தருக்கஞா னத்தால் தருக்காமை அகம் தவிர்ந்தே. 1
722. இருளின் புலத்தால் எதிர்கற்பனை என்று கொண்டே
மருளின் கருத்தால் மலைவுற்றுஉளம் மாழ்கல் என்றோ
வெருளின் மிறைச்சுட் டறவியின் இயற்கை ஞான
அருளின் சொருபம் அதுவேஅதைக் காட்டும் அன்றே. 2
723. மதப்பித்து விட்டு மனமூலம் உற்று ஓங்கு வாய்மைப்
பதப்பற்று வாய்ந்து பரபோக நுகர்ந்தி ருத்தல்
உதிப்புற் றுழல்சுட் டுணர்வாம்அகங் கார மோகப்
பதைப்புஅற்று தெய்வப் பணிநின்றிடும் பாக்கி யர்க்கே. 3
724. ஏதுக்க ளாலும் எடுத்தமொழி யாலும் ஏலச்
சோதிக்க வொண்ணச் சுடர்விட்டுள ஜோதி பாதம்
சாதிக்க நன்மை தரும்இன்னருள் சார்ந்த தக்கோர்
மேதக்க ஞான விழியல்லது வேறும் உண்டே. 4
725. பகலின் எறிக்கும் பரஞ்ஜோதி ரமண மூர்த்தி
நகலின் முகத்தால் கலாவல்லவ யாரை நீயென்று
அகில கலாவல் லவர்ஞானம் அசதி யாடத்
தகுநன் பொருளாய்த் தடுமாறுதல் காண்டும் அன்றே. 5
726. ஓட்டற்ற சிந்தை உதிஅத்தலம் ஓர்ந்து பேணி
எட்டுற்ற உள்ளத்து இயல்பேஎழு மோனம் ஒன்றே
சுட்டற்ற உண்மை சுயமேயொளிர் ஜோதி தன்னை
முட்டற்று வாழ்த்தும் மொழியல்லது மற்றும் உண்டே. 6
727. உண்மை அதனை உளத்துஆருயிர் தன்னொடு ஒன்ற
நுண்மை உணர்வின் நிருபாதிக மாக நோக்கி
அண்மை யுறும்இவ் அகம்ஆறென ஆய்ந்து பார்ப்பார்
விண்மெய்ய ராகி அமுதத்துவம் மேவு வாரே. 7
728. மொய்ம்மா மலரின் முளரிக்கழல் முன்பு முன்றும்
சும்மா இருக்கும் அதுவேதொழ லாக உட்கொண்டு
அம்மா தவர்க்குஇன் அருள்நல்கிடும் அத்தன் என்னச்
செம்மாண் கடவுள் எவரும்தெரி சித்தது உண்டே. 8

729. எங்கெங்கு யாவர் எதிர்நோக்கினும் இன்ப உண்மை
அங்கங்கு ஞான அருளின்வெளி யாகும் உன்னைப்
பொங்கும்கண் முடிப் புலர்இக்கதிர் பொய்யெ னல்போல்
வன்கண்ணன் என்ன வழங்கற்கு ஒரு நீதி உண்டே. 9

730. தானம் தவமும் தலைப்பட்டு அதனால் அகந்தை
ஊனம் தனைமுன் னுவர்த்து உன்னடி ஓர்ந்த மாந்தர்
பானம் திகழ்மெய்ப் பரிபூரண உன்னை யன்றி
யான்என்று ஒருகால் மறந்தென்னினும் எண்ணல் உண்டே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்